

være andet, end at vi have maattet forstaa den ærede Regering, dens Personer og dens Virksomhed saaledes, at vi opfattede Ministeriet som en bestemt Modstander af den Skattereform, som Skattekommissionen var kommen til og havde enedes om, og have maattet anse det for noget tvivlsomt, om det ærede Ministerium virkelig ønskede, at vi skulde naa til en Skattereform.

Vi have ganske vist hørt udtale af flere af de ærede Ministre, vi have hørt det af den ærede Finansminister, at Regeringen meget ønsker en Skattereform, og vi have hørt af den ærede Consejlspræsident, at Forhandlingerne ere nu skredne saa vidt frem, at Skattereformen maa komme, og selvfølgelig, naar de ærede Ministre sige noget saadant, saa maa vi tro det, saa tro vi det, men beklage samtidig, at det synes at være saa, at hver Gang en af de ærede Ministre skrider til en Smule Handling, saa svækker den i saa høj en Grad Ordene, saa kommer man uvilkaarlig ind paa den Forestilling, at det ærede Ministerium, selv om de have en god Vilje, dog mangler Evne til at lade Gerningerne svare til Ordene. Vi have næret en Frygt med Hensyn til Skattereformens Fremme, særlig naturligvis med Hensyn til Fremme af den Skattereform, vi foreslaa; vi have næret en Frygt i saa Henseende over for det ærede Ministerium, og jeg kan ikke sige, at noget af, hvad der er passeret i den Tid, det ærede Ministerium har siddet ved Statens Ror, har været egnet til at berolige denne Frygt. Og der er det netop, at dels det ærede Ministeriums underlige Mangel paa Evne til at lade Gerning svare til Ordene kommer i Betragtning for os, og dels den Omstændighed, at det ærede Ministerium, i alt Fald op til Dato, har, paa dette Omraade i alt Fald, drevet sin Politik i Dølgmaal.

Vi mindes jo alle sammen, hvorledes Forholdene vare, den Gang det ærede Ministerium blev dannet, den Gang da forrige Rigsdagssamling sluttede. Da vare Forholdene jo det, at den Skattereform, som vi havde arbejdet paa gennem en Række af Rigsdagssamlinger, var standset, og hvis det ærede Ministerium ønskede at tage Spørgsmaalet om Tilvejeskaffelse af en Skattereform op igen til nogenlunde hurtig Fremme, havde det — forekommer det mig — ligget saa nogenlunde nær, om vi havde faaet det ærede Ministerium at se her iblandt os, inden vi forlode Rigsdagssalen i Foraaret. Ganske vist ved jeg meget vel, at formelt

blev det ærede Ministerium først udnævnt, efter at Rigsdagssamlingen var sluttet, men det var jo en vitterlig Kendsgerning en rum Tid, før Rigsdagssamlingen blev sluttet, at der skulde udnævnes et nyt Ministerium, og at der skulde de og de Kræfter ind i dette Ministerium. Hvis det ærede ny Ministerium havde næret et meget varmt Ønske om med nogenlunde Hurtighed at fremme en Skattereform, havde det ligget saa overordentlig nær — og det havde afgjort ogsaa ligget inden for de Muligheder, det ærede Ministerium kunde have Indflydelse paa — at det ærede Ministerium havde draget Omsorg for at komme til at tiltræde lidt tidligere, end det skete, eller hvis dette ikke kunde lade sig gøre, havde draget Omsorg for, at vi bleve siddende her lidt længere, end vi gjorde. Der vilde da have været en sikker Mulighed for det ærede Ministerium til under den ene eller anden Form — har man Viljen, findes Formen jo let — at komme til en Forhandling med begge Rigsdagens Afdelinger om, hvilke Principper der skulde være de ledende og bærende i en Skattereform.

Det ærede Ministerium gjorde imidlertid ikke dette, og i de Blade, som i alt Fald selv foregave at staa det ærede Ministerium nær, lød det uafbrudt, at det ikke var noget Mæglingsministerium, Diagonalpolitikken var lagt til Hvile, i alt Fald den Reedtz-Thottske Skattereform sank i en Grav, hvorfra der ingen Opstandelse skulde være. Intet Menneske i Landet af dem af Landets Borgere, som lyttede efter den ærede Regerings Ord, kunde faa den mindste Anelse om, hvad det ærede Ministerium tilsigtede paa dette Omraade, thi det ærede Ministerium sagde ingen Ting, i alt Fald i lang Tid. Allerede dette var jo egnet til at indgyde os en vis Frygt, alle os, som i den Reedtz-Thottske Skattereform af vore direkte Skatter saa en Vej, som var god, og som, rigtig anvendt, maatte kunne føre til Maalet. Det maatte forurolige os, saa meget mere som vi vidste, at baade den ærede Finansminister og den ærede Indenrigsminister vare Modstandere af den Reedtz-Thottske Skattereform, for saa vidt de direkte Skatter angik. At den ærede Finansminister var en Modstander deraf, vil han sikkert ikke selv bestride. Den ærede Minister udviklede jo som Medlem her af Tinget under disse Skatte- loves Behandling sin derfra diametralt afvigende Anskuelse om, hvorledes en Reform af det direkte Skattevæsen maatte være, og erklærede til Slut, at han ikke